



Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg
Christiansborg
1240 København K

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

T 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748
EAN 5798000398566

Arbejdsmarkedsudvalget har i brev af 14. januar 2010 stillet følgende spørgsmål nr. 159 (AMU alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Lennart Damsbo-Andersen (S).

8. februar 2010

J.nr. 2010-0001696

Spørgsmål nr. 159:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen fra Dansk Socialrådgiverforening, jf. AMU alm. del - bilag 78. Ministeren bedes i den forbindelse specifikt kommentere citaterne fra Henning Bjerregård Bach.”

Endeligt svar:

300-timers-reglen blev indført for at sikre reel rådighed for kontanthjælpsmodtagere, der har en arbejdsevne. Reglen øger det økonomiske incitament for ægtepar på kontanthjælp til at søge ordinær beskæftigelse og bringe sig ud af offentlig forsørgelse. Kontanthjælp er en midlertidig ydelse, og hensigten er, at ansøgere hurtigst muligt skal blive selvforsørgende.

Under den tidligere regering skulle den ene ægtefælle i et ægtepar med børn, hvor begge ægtefæller var på kontanthjælp, tjene ca. 28.000 kr. pr. måned, før familien var bedre stillet, end hvis begge fortsat var på kontanthjælp. I dag skal indtægten kun være ca. 11.000 kr. om måneden for, at ægteparret er bedre stillet. I dag kan det med andre ord betale sig for en gift kontanthjælpsmodtager at tage et helt almindeligt arbejde. Det er det, vi kalder sund fornuft. Alt andet vil ikke være hverken sundt eller fornuftigt.

Den omtalte undersøgelse fra SFI fra juni 2008 viser, at mange på langvarig kontanthjælp, der er omfattet af 300-timers-reglen, kommer i arbejde. Undersøgelsen viser, at en tredjedel af de berørte ægtefæller har skaffet sig arbejde. Den viser også, at en tredjedel ikke opfylder det objektive arbejdskrav om 300 timers arbejde, og derfor kan betragtes som reelt hjemmegående, på trods af at kommunen rent faktisk har vurderet, at de er i stand til at opfylde et krav om 300 timers arbejde.

Reglen styrker også rådigheden ved at motivere til øget jobsøgning. Undersøgelsen viser, at dem som har fået frataget deres kontanthjælp, søger klart mere efter et job end dem, som fortsat er på kontanthjælpen.

En diskussion af metodevalg i forhold til rapporten og de konklusioner, rapporten når frem til, må Socialrådgiverforeningen imidlertid tage med SFI. Jeg kan henvise

til den kronik om sagen, som SFIs direktør havde i Berlingske Tidende den 18. januar.

Jeg vil imidlertid benytte lejligheden til at komme med to bemærkninger til citaterne fra Henning Bjerregård Bach:

1. En tredjedel er kommet i arbejde

Journalisten spurgte SFI-forskeren, som har forestået undersøgelsen, om det er underbygget af rapporten, at en tredjedel er kommet i arbejde som følge af 300 timers reglen. Hertil siger forskeren: ”Vi ved ikke, hvor mange af de 33 procent, der rent faktisk ville være kommet i arbejde alligevel, hvis de ikke var omfattet af 300-timersreglen.”

Socialrådgiverforeningen har imidlertid ikke medtaget den efterfølgende passus i sin henvendelse til udvalget.

Eksperten siger: ”Jeg vil skønne, at det vil være i omegnen af omkring fem procent, der måske ville være kommet i beskæftigelse, hvis de ikke var kommet ind under 300 timers reglen. Men det er jo i sagens natur meget meget vanskeligt at gætte på, hvor stor denne andel vil være selv her under en højkonjunktur.”

På spørgsmålet, hvorfor man ikke lavede en egentlig effekt-måling, som man ifølge forskeren godt ”kan konstruere, hvis man har tid og er meget omhyggelig og grundig med den”, svarer forskeren: ”Så skulle man nok lave det på et senere tidspunkt for at have et bedre indtryk af, hvordan det er gået de her mennesker.” Men dette er en foreløbig undersøgelse, slutter forskeren.

Socialrådgiverforeningen skriver, at det ville være en god idé med en egentlig effektundersøgelse. Det kan oplyses, at regeringens interesse var at vide, hvad der skete med dem, der var omfattet af 300-timers-reglen, herunder hvor mange der kom i arbejde.

Rapporten viser, at mange fra målgruppen er kommet i arbejde. Målgruppen var mennesker, der havde været flere år i kontanthjælpssystemet uden nævneværdig kontakt med arbejdsmarkedet.

På baggrund af kritikken er der derfor ikke brug for en ny undersøgelse.

2. Opfylder kontanthjælpsmodtageren ikke 300 timers kravet så er vedkommende reelt hjemmegående

300-timers reglen har sit udspring i integrationsaftalen fra 2005, ”En ny chance til alle”. Det fremgår af de generelle bemærkninger til L 89 folketingsåret 2005-2006, ad pkt. 6:

”Det fremgår af integrationsaftalen (punkt 4.4), at for ægtepar, hvor begge er på kontanthjælp, gælder det, at en ægtefælle, der ikke inden for de seneste to år har haft sammenlagt minimum 300 timers ordinært arbejde, bliver betragtet som reelt hjemmegående. Det betyder, at kontanthjælpen til den pågældende person falder bort.”

Ifølge henvendelsen fra Socialrådgiverforeningen er det et problem, at journalisten kan påvise, at de pågældende personer ikke har sagt til forskerne, at de er hjemmegående. De kan fx have sendt ansøgninger ud og dermed ikke selv valgt at være - eller betragte sig som - hjemmegående, men som jobsøgende.

Det bemærkes, at et flertal i Folketinget ved vedtagelsen af loven om 300-timersreglen har defineret en person, der inden for de seneste to år ikke har haft sammenlagt minimum 300 timers ordinært arbejde som hjemmegående i forhold til kontanthjælpsreglerne. Det er derfor i overensstemmelse med forarbejderne til loven, at SFI og ministeriet omtaler personer, der inden for de seneste to år ikke har haft sammenlagt minimum 300 timers ordinært arbejde, som hjemmegående. Det er i denne sammenhæng betegnelsen for en ægtefælle, der ikke opfylder betingelserne for at modtage kontanthjælp.

Afslutningsvis skal det understreges, at SFIs undersøgelse viser, at det er en forholdsvis begrænset gruppe, som ikke har villet eller endnu ikke har kunnet opnå beskæftigelse i det fornødne omfang.

Venlig hilsen

Inger Støjberg